

Biblická čtení:

1Mojžíšova 32, 23-31: A té noci vstal, vzal obě své ženy i obě své služky a jedenáct svých synů a přebrodil se přes Jabok. Vzal je a převedl je přes potok se vším, co měl. Pak zůstal Jákob sám a tu s ním kdosi zápolil, dokud nezvešla jitřenka. Když viděl, že Jákoba nepřemůže, poranil mu při zápolení kyčelní kloub, takže se mu vykloubil. Neznámý řekl: „Pust' mě, vzešla jitřenka.“ Jákob však odpověděl: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ Otázal se: „Jak se jmenuješ?“ Odpověděl: „Jákob.“ Tu řekl: „Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstál.“ A Jákob ho žádal: „Pověz mi přece své jméno!“ Ale on odpověděl: „Proč se ptáš na mé jméno?“ A požehnal mu tam. I pojmenoval Jákob to místo Peniel (to je Tvář Boží), neboť řekl: „Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl mi zachován život.“

2. List Timoteovi 3, 14-4,5: Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Víš, od koho ses tomu naučil. Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. Před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, tě zapřísahám pro jeho příchod a jeho království: Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování.

Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím. Avšak ty buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě.

Lukáš 18, 7-8: Vypravoval jim podobenství, aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z lidí si nic nedělal. V tom městě byla i vdova, která k němu ustavičně chodila a žádala: ‚Zastaň se mne proti mému odpůrci.‘ Ale on se k tomu dlouho neměl. Potom si však řekl: ‚I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit, a nakonec mě umoří.‘“ A Pán řekl: „Všimněte si, co praví ten nespravedlivý soudce! Což teprve Bůh! Nejedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“

Podobenství Starého a Nového Zákona

Při narození vkládají rodiče do dítěte to nejlepší přece, ne? Proč by Rebeka s Izákem dali svému synovi takové divné jméno – Úskočný, což je překlad slova Jákob. Úskokem získal požehnání svého otce, kdo nezná ten příběh, najděte si ho v Bibli, je pár kapitol před dnešním čtením.

Požehnání – patří mu však i Hospodinovo požehnání? Musí se prát o své požehnání. Když je Hospodin s ním, tak se mu daří se i charakterově proměňovat. O požehnání musí o něj zápasit vlastně celý život. Hodně se už změnil a Pán Bůh ho obdařil bohatstvím a ženou, kterou si musel vysloužit 14 let. A teď u potoka Jabok může zase všechno ztratit, nebo získat?

Myslím, že to je i naše životní cesta. Můžeme se pokusit zasadit do jeho příběhu i svůj život víry a mnohé se tak naučit, změnit. Usilovat o požehnání, ale nejen pro sebe, ale pro lidi, se kterými žijeme a vlastně pro všechny lidi. Jákob utíká do exilu, po letech se vrací do země zaslíbené, ale čeká ho setkání s bratrem, kterému ukradl úskočně požehnání a zneřátoval si ho na život. Nepotkalo něco podobného také nás? Životní cesta Jákoba byla úspěšná. Změnil svoji povahu a jednání. Připomeňme si ji: narodili se mu synové, kteří se stali základem izraelských kmenů. Ztratil svého nejmilejšího syna Josefa, odešel do

Egypta v době hladu, setkal se s Josefem, narodil se mu Benjamín. Bratři se všichni nakonec usmířili. Předal požehnání Josefovým synům Manasesovi a Efraimovi.

Proč se ptáš na mé jméno, je to přece jasné - neznámý může dát požehnání a změnit jméno. Nejen my, ale i Bůh zápasí o naši proměnu.

Poselství: víra není statická a stejná, je to cesta. Život víry není cesta růžovým sadem, je to zápas. Člověk se vyvíjí, Bůh ho tříbí, je zapotřebí naslouchat, kam nás vede. Směřuje k určitému cíli, získává požehnání. Ten, kdo obstál (zvítězil, ten který je požehnaný), kulhá. Křesťan není akčním hrdinou. Požehnání – není prospěchem jen pro mě samého, ale pro druhé.

Naposledy jsme se spolu zamýšleli nad šedou ekonomikou – podobenství o nepoctivém správci. Dnes jde o pohled do šedé byrokracie. Čteme o soudci, o arogantním úředníkovi, který nedělá nic, nemá nikoho nad sebou a nemusí se ohlížet na veřejné mínění.

Vdova je pravým opakem, nohy si může uběhat a nezmůže nic. O jakou při šlo v podobenství nevíme, ale křivdu zažívá již tím, že nemá muže, tím nemá ve společnosti zastání, každý si na ni troufne. Nemá se kam obrátit, nebo to nikdo neřeší jako v našem případě. Zažíváme to i dnes.

Soudce nedělá nic, nereaguje, není ale zlý. Vždyť by vdova mohla jednoho dne zmizet, nebo na výsměch by pomohl protivníku vdovy. Ale on nijak aktivně negativně nejedná, prostě nekoná.

Těžko si představit, že by se soudce bál. Má docela nadhled a překvapivě i smysl pro humor. Dělá si trochu legraci i sám ze sebe.

Pane, vy jste vdova. Ano, v podobenství jsme vdova my všichni. Každý si někdy připadáme, že se na nic nezmůžeme, nemáme zastání, postihne nás vážná nemoc, úraz, slabost stáří.

Soudce (ale také Pán Bůh) dlouho nedělá nic špatného. Dlouho nedělá nic, nevyřizuje naše žádosti na počkání. Může si hrát na takového malého pána boha. U toho „velkého“ Pána Boha máme představu, co on dělá, ba musí; ne, že je tím, kdo si může dělat, co chce.

Takže je důležité si uvědomit, kdo je kdo. Já nejsem soudcem. My nemůžeme předepisovat Pánu Bohu. Já, ty, my jsme vdova.

V podobenství je zaslíbení, že i vdova se pomoci dočká. Chce to ale dlouhý dech, tedy vytrvalost.

Podobenství je hlavně o modlitbě, je třeba se vytrvale modlit. Má smysl vytrvat.

A kdo je protivníkem vdovy? Je popsán neurčitě, neosobně – vejde se pod něj ledacos, vlastně cokoli, co je pro nás protivníkem, co nás ohrožuje, nad čím pocítujeme křivdu, např. mohlo by se nám dařit lépe.

Bůh nakonec zjedná právo. Neznamená to, že s protivníkem zatočí. Zjedná právo, může to dopadnout jinak, než si to představujeme my. A tím pádem to dopadne jinak i s námi.

Takhle jedná i nespravedlivý soudce a co myslíte, že Bůh?

Nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde? V podobenství není problém soudce, spíš ta vdova. Jestli bude trpělivě chodit a očekávat na Boha. Aby si soudce neřekl, že jí vyhoví, vyjde do čekárny a ona už v čekárně není.